

WEEKBLAADJE VOOR DE JEUGD.

Redactie:
Mevrouw NELLIE VAN KOL,
Princenhage, bij Breda.

Achtste Jaarg. — No. 3.
14 Februari 1903.

Uitgevers:
MASEREEUW & BOUTEN,
Rotterdam.

Abonnement f 1.— - België f 1.25. - Voor het overig buitenl. en Indië f 2.— per jaar (50 Nrs.) bij vooruitbet

INHOUD: *De Italiaansche hond. — Waarom Piet Pofadder nooit trouwde. — Helden. — Een vreemd geval. — Als... — Een prettige gast in de speelkamer. — De Olifant en de Rhinoceros. — De slimme Boer. — De drie Snijders.*

De Italiaansche Hond.

ARNHEM, datum postmerk.

„Frits,

Binnen eenige dagen zend ik je een mooien Italiaanschen hond. 't Is een pracht-exemplaar, dat ik hier toevallig ontdekt heb. In Rotterdam zag ik ze nog nooit en ik ben overtuigd dat je 'r wel mee in je schik zult zijn. Je broer Jo.”

Frits las de briefkaart in den familie-kring voor. De indrukken waren verschillend.

— De jongen is niet wijs, zei Pa. Wat moeten wij nou in vredesnaam op een bovenhuis met een hond doen. Wie weet wat voor 'n mormel het is. 't Zal wat moois zijn. Natuurlijk is ie niet zindelijk; vuile pooten op de

Toen keek hij eens verder rond, of er soms nog wat voor hem te doen was. Jawel, daar lag, in een wiegje, de mooie nieuwe wassen pop van zijn zusje Corrie. „Tommie wil de oogjes van poppie uitpeuteren,” dacht de kleine guit bij zich zelf; en hij nam de pop uit de wieg. Maar gelukkig, eer hij het arme wassen kind van het licht der oogen berooven kon, merkte hij dat haar eene schoentje los was.... Tom zal er de knoopjes maar afdoen,” dacht hij, en hij begon uit al zijn macht aan de knopen te trekken. Juist op dat oogenblik kwam tante Lize binnen.... „o Tom, o Tom,” riep ze; „wat heb je daar gedaan?”

„Gaatjes in vlieger geprikt, beestjes mooi gemaakt,” zei Tom in de onschuld van zijn hartje, en hoogst tevreden over zijn verdienstelijk werk.

„Tom is heel blij,” voegde hij er nog heel ernstig bij.

„Nu, maar Jan en Corrie zullen alles behalve blij zijn,” zei tante Lize, de mooie pop reddend uit Toms vernielende knuistjes; „kom nu maar gauw met Tante meê..... En Tom mag nòit weer alleen naar het speelkamertje toe, begrepen?”

„Tom — nooit — alleen — speelkamertje — toe,” herhaalde Tom, alsof hij ieder woord goed in zijn geheugentje wou prenten. Of hij 't onthouden heeft weet ik niet.

Meer knorren kreeg Tom niet. *Hij* was ook niet de eigenlijke schuldige, maar degeen die de deur van de speelkamer had laten open staan. Jan kreeg natuurlijk een anderen vlieger en andere diertjes en poppetjes. En mettertijd heeft Tom wel geleerd dat hij het speelgoed van broer en zus niet kapot mocht maken.

NELLIE.

De Olifant en de Rhinoceros.

Een jonge olifant zat zoet in 't gras te spelen met al zijn speelgoed bij zich en een popje in zijn armen. Daar kwam een kleine stoute vos en schold het zoete olifantje uit voor rhinoceros... Diep bedroefd gaat het olifantje naar zijn moeder toe, die juist bij het fornuis koffie zat te malen. Moeder zet den koffiemolen uit de hand en neemt haar olifantje op schoot, dat onder bittere tranen vertelt wat de stoute vos hem had aangedaan. Moeder troost hem met een klontje, en het olifantje gaat weer zoet spelen. Maar 's avonds vertelt zij het geval toch aan haar man; die vond het ernstig genoeg om een familiraad te beleggen, waarin alle ooms, tante's, nichten en neven, onder een kopje koffie verklaarden dat de vos moest worden aangeklaagd wegens belediging. De heele familie Olifant tijgt dadelijk naar 't stadhuis, en wordt door ééne deur gelaten in de groote zaal, waar koning Leeuw op zijn troon zat recht te spreken. Maar nauwelijks is de familie door die deur binnen, of door een andere komt de heele familie Rhinoceros, óók om den vos wegens belediging aan te klagen. Want die onverlaat had hun lieve zoontje uitgescholden voor — olifant. Eer nog de koning tijd had zijn mond open te doen, vielen de beide families op elkander aan, woedend dat een olifant zich beledigd achtte als hij voor rhinoceros, en een rhinoceros als hij voor olifant wordt uitgescholden.... Tijd en gelegenheid tot rechtspreken vond de Leeuw niet; daarom liet hij al dat vechtend gedierte de deur uitjagen. Het zag er jammerlijk uit, en de dokters, heelmeeesters en apothekers der familiën Olifant en Rhinoceros, hadden handen vol werk met heelen en verbinden, en zalfjes en drankjes bereiden.

En de Vos, die al 't spektakel veroorzaakt had, zat in zijn hol en lachte tranen.... Maar van oudsher is de Vos berucht geweest als een booze, looze guit....

De slimme Boer.

Een boertje dat met een kar vol gesprokkeld hout uit het bosch kwam, zag aan een grooten boom nog een mooien, dikken, halfdooden tak. „Dien kon ik nog wel meenemen,” dacht hij, „maar hoe? Wacht, hij is toch half dood, ik kan hem er afrukken met een touw.” Vlug bindt hij een touw aan den wagen vast, werpt het over den boomtak heen en bindt het andere eind om zijn middel. „Nu gaat het van zelf,” dacht hij en riep: „Hu, beestjes, hu!” En zijn ossen begonnen flink aan den wagen te trekken. Maar... de dikke tak was niet zoo vermolmd als hij er uit zag, en ons boertje woog niet zwaar. Wip, ging hij de lucht in, over den tak heen, en plof! op den grond, want de brave ossen trokken stevig door. Van zijn val een beetje bekomen, staat ons boertje op, loopt den wagen na, brengt de dieren tot staan, laat ze achteruit rijden tot onder den boomtak en daar weer halt houden. Nu gooit hij het eind van het touw weer over den tak, klimt er bij op en zet zich schijlings op den tak, dicht bij den stam. Hij bindt het eind touw aan den tak vast en begint met zijn bijl, dien hij meegenomen had, flink te hakken.

Intusschen zet hij de ossen weer met een krachtig Ju! Ju! tot loopen aan, omdat hun trekken hem menigen bijlslag kon sparen. De brave dieren loopen — en trekken — en halen krak! krak! den tak naar beneden, en slepen dien aan het touw achter den wagen aan. En op het stompje zit ons boertje, met de bijl in de hand, uiterst tevreden over zijn slimmen zet.... Maar... nu kon hij er niet af!.... En als niemand hem is komen verlossen dan zit hij er nog, den dag van vandaag!

De drie Snijders.

Drie snijders waren op reis gegaan, en hun geld was op vóór zij thuis waren. Toen gingen zij een herberg binnen, want zij hadden ergen honger en dorst, en hoopten door het vertoonen van hun kunststukken een maaltijd te verdienen. „Goed,” zei de waard; „als jullie kunsten de moeite waard zijn, dan betaal ik je met een flinken maaltijd; maar dienen ze me tot niets, dan kun jullie weer gauw rechts om keert maken... De eerste snijder nam een zonnestraal en stak hem door het oog van een naald. De tweede ving een vlieg die juist op een zijn neus zat; die vlieg had in een van haar kousen een gaatje. Dat stopte de snijder, zoodat je niet meer zien kon waar het geweest was. De derde prikte een naald in den muur en sprong toen fluks door 't oog er van...

De waard had stil staan kijken naar al deze fraaie vertooningen. Toen zei hij: Ik zal jullie betalen wat jullie kunsten me waard zijn. En hij vulde een vingerhoed met water, gaf hun dit en zei: „Zóóveel heb ik er aan, en dat zijn ze me waard.”

Melk voor Bleekneusjes.

Een oude dame te Nijmegen fl 1.—; Rebecca te Groningen fl 2.50; Marie P. te Asten fl 0.65; To en Mieps G. te Rotterdam fl 1.—

Kleine Gerritfonds.

Rebecca te Groningen fl 2.50. H. en N. van een spelletje trictrac fl 1.50.